

nad žalobcovým pozemkem. Nabízela-li žalovaná strana žalobci písemný revers, že bude státi za případnou škodu a že přeloží vedení na svůj náklad, bude-li toho třeba k oprávněnému výkonu vlastnického práva žalobce na jeho pozemku, nelze ani z toho vyvozovati, že jde o žalobu šikanosní, neboť není ještě šikánou, nechce-li vlastník pozemku trpěti zásah do svého vlastnického práva za podmínek třetí osobou jednostranně stanovených, zvláště, uváží-li se, že podle zjištění prvního soudu není ani nezbytné, by osvětlovací vedení bylo vedeno právě jen nad pozemkem žalobcovým, nýbrž že změna vedení jest možná a že by jen vyžadovala značného zvýšení stavebních nákladů. Ale výše stavebních nákladů jest výhradně věcí žalované strany, nikoli žalobce, který nemůže býti nucen, by trpěl zásah do svého vlastnictví proto, by žalovaná strana, s níž není v žádném smluvním poměru, ušetřila na stavebních nákladech. K vývodům dovolání, že se měl odvolací soud obíratí též předpisy zákona ze dne 22. července 1919 čís. 438 sb. z. a n., stačí připomenouti, že toho nebylo potřebí, protože žalované družstvo ani netvrdilo, že jeho podnik byl prohlášen za všeužitečný podle § 4 onoho zákona, jakž na to správně poukázal již odvolací soud. Nejvyšší soud z uvedených důvodů neshledává, že žaloba vznesená na ochranu vlastnického práva čelila v pravdě jen k šikáně žalované strany. Nižší soudy, zamítнувše žalobu, která jest podle § 523 obč. zák. oprávněna, neposoudily věc správně po stránce právní a dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. jest opodstatněn.

Čís. 10381.

Prohlásí-li dědici, že si pozůstalostní úkony ve smyslu § 183 not. řádu provedou sami nebo zmocněncem, přestává činnost notáře jako soudního komisaře, když s ní již započal. Stalo-li se toto prohlášení před odevzdáním pozůstalosti k projednání notáři a před počítím projednání, nelze notáře pověřiti úkony podle § 183 not. řádu. Ponechal-li pozůstalostní soud přes to projednání pozůstalosti notáři, jednal zřejmě proti zákonu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R II 403/30).

Pozůstalostní soud nevyhověl žádosti dědiců, by byla pozůstalost, přidělená notáři, notáři odebrána. Rekursní soud odmítl rekurs dědiců jako nepřipustný. Důvody: Čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. byl zrušen čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a byla obnovena ustanovení §§ 28 a 29 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Podle čl. IX. zrušeného zákona čís. 161/21 měli dědici právo oznámiti notáři, nikoliv soudu, písemně neb ústně, že si pozůstalost projednají sami. Stalo-li se tak, notář vrátil soudu spisy a soud se mohl ze závažných důvodů usnésti, že pozůstalost projedná sám. Jak řečeno, bylo toto zákonné ustanovení zrušeno. Podle §§ 28 a 29 cís. pat. čís. 208/1854 ř. zák. poříditi úmrtní zápis, zapečetiti pozůstalost, vyhlásiti poslední pořízení, učiniti všechna

nutná a neodkladná opatření o pozůstalostním jmění náleží zpravidla okresnímu soudu, v jehož okrese zůstavitel zemřel, mohou však u okresních soudů mimo sídlo sborového soudu první stolice úkony, uvedené v § 183 not. ř. ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. podle uvážení soudu, hledíc k ustanovení § 185 not. ř. býti přiděleny notářům jako soudním komisařům. Byl tedy okresní soud oprávněn přidělit projednání pozůstalosti notáři, to tím spíše, ano v úmrtním zápise došlém dne 27. července 1930 bylo žádáno, by pozůstalost byla projednána co nejdříve, čímž soudu bylo ponecháno na vůli, by zařídil projednání pozůstalosti a teprve v podání ze dne 30. července 1930 dědici prohlásili, že si pozůstalost projednají sami. Podle § 9 nesp. říz. připouští se rozklad a rekurs proti opatřením první stolice, jímž jsou práva stěžovatele porušena, ať se již přímo účastnil nebo neúčastnil soudního jednání, jež bylo příčinou a základem opatření. An zákon ponechává pozůstalostnímu soudu na uvážení, zda chce pozůstalost přidělit notáři, nemohou dědici v přidělení pozůstalosti notáři spatřovati opatření, jímž jejich práva byla porušena, pročez byla stížnost jako nepřipustná zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se bere na vědomí prohlášení dědiců, že si projednají pozůstalost samy, a k podání dědické přihlášky, místopřísežného seznání majetku, odevzdacího návrhu a výkazů pozůstalostních se jim udílí lhůta dvou měsíců a že se projednání pozůstalosti notáři jako soudnímu komisaři odnímá.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením vyslovil sice rekursní soud v jeho výroku, že se stížnost odmítá jako nepřipustná. Ale z důvodů je patrné, že stížnosti nevyhověl z důvodu věcného proto, že pozůstalostní soud podle volné úvahy může rozhodnouti, zda ponechá projednání pozůstalosti notáři; takže přes prohlášení dědiců, že si projednají pozůstalost sami, nemohou se cítiti stíženi tím, že se ponechá projednání notáři. Ač tudíž jde o souhlasná rozhodnutí nižších soudů ve smyslu § 16 nesp. říz., přiči se tato usnesení zřejmě zákonu. Jest sice správné, že záleží na volné úvaze pozůstalostního soudu, zda svěří pozůstalostní úkony ve smyslu § 183 not. řadu notáři jako soudnímu komisaři, ale není tomu tak vždycky. Strany mohou podle § 29 nesp. říz. prohlásiti, že si ony úkony provedou samy nebo zmocněncem. Tímto prohlášením přestává činnost notáře jako soudního komisaře, když s ní již počal (srov. rozh. 7260 sb. n. s.). Stalo-li se ono prohlášení před odevzdáním pozůstalosti k projednání notáři a před započatím projednání, vylučuje, aby notář byl pověřen úkony podle § 183 not. řadu. Volná úvaha soudu jest tedy v této příčině omezena na případ, že dědici ono prohlášení neučiní. Když pozůstalostní soud přes prohlášení dědiců, že si pozůstalost projednají sami nebo zmocněncem, ponechal notáři pozůstalostní úkony, jednal zřejmě proti zákonu. Vždyť dědičky prohlásily ve smyslu § 29 nesp. říz.

podáním ze dne 30. července 1930, že si projednají pozůstalost samy, a proto nebylo přípustno, by projednání bylo na dále ponecháno notáři.

Čís. 10382.

Bylo-li odvolání podané písemně bez podpisu advokáta odvolateli vráceno k připojení podpisu advokáta, nebylo třeba, by si odvolatel opatřil podpis advokáta právě z místa, nebyl však oprávněn teprve pak podati odvolání do protokolu (po uplynutí odvolací lhůty). Okolnost, že advokát byl navržen ve sporu za svědka a že zastupoval mimosoudně postupitele strany, nestačí k úsudku, že byl ze zastoupení vyloučen nebo že byl předpojatým.

Byl-li doručen rozsudek přímo straně, nikoliv jejímu dřívějšímu advokátovi, jenž jí vypověděl plnou moc, nejde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., byla-li strana již sama přítomna při napotomním provádění důkazu a také si sama sepsala odvolací spis.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R II 420/30.)

Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Proti rozsudku okresního soudu, doručenému žalobci dne 25. dubna 1930, podal žalobce dne 7. května 1930, včas, odvolací spis, označený jako »Rekurs-Ausführung«, jež si sám sepsal a jenž nebyl opatřen podpisem advokáta (§ 467 čís. 5 c. ř. s.). Tento spis byl dne 12. května 1930 žalobci vrácen podle § 85 c. ř. s. s příkazem, by si do osmi dnů opatřil podpis advokáta. Žalobce tomuto příkazu nevyhověl, nýbrž dostavil se dne 15. května 1930, v určené lhůtě, k procesnímu soudu, kde podal odvolání do protokolu, v němž odůvodňoval, proč tak činí, poukázal na svůj písemný odvolací spis a zároveň žádal o povolení práva chudých, uváděje, že přikládá potřebné doklady [které však ve spisu založeny nejsou, zejména tam není založeno vysvědčení o majetkových poměrech (§ 65 druhý odstavec c. ř. s.)]. Právo chudých bylo pak žalobci povoleno až 4. července 1930. Odvolací soud odmítl odvolání z důvodu, že písemné odvolání není opatřeno podpisem advokáta, že tato vada nebyla podle příkazu odstraněna a že odvolání dané do protokolu jest podle § 465 druhý odstavec c. ř. s. nepřípustné, protože v místě mají sídlo tři advokáti, z nichž aspoň Dr. G. mohl žalobce zastupovati, ale nebyl o to žalobcem požádán. Z tohoto děje jest již vidno, že rekurs není důvodný. I kdyby se přisvědčovalo názoru žalobce, že byl v souzeném případě oprávněn podati odvolání do protokolu, protože Dr. G. byl ve sporu navržen žalovanou stranou za svědka, protože